

PUSTINJA SVETOG DUHA
(Mario Dučić, 16. siječnja 2005.)

U svom kršćanskom životu, u više sam navrata iskusio pustinju Duha Svetoga. Ona je ustvari mjesto koje ne može zaobići nijedan vjernik koji iskreno ljubi Boga.

Ustvari, to je mjesto kamo će nas voditi nitko drugi nego Sveti Duh, mjesto koje nam najčešće nije po volji - mjesto na kojem se testira naša istinska poslušnost Bogu.

Danas se mnogi zovu vjernicima samo zato što odlaze u crkvu i sudjeluju u bogoslužjima, ili pak služe Bogu, ali još uvijek ne znači da su istinski poslušni Gospodinu Isusu Kristu.

U našim pentekostno-karizmatskim krugovima najviše volimo riječi kao što su pobjeda, snaga, karizma. Volimo glasno slaviti Boga, slaviti i moliti u tuđim jezicima, plesati, pjevati, glasno proklamirati, što nije loše, ali se naša poslušnost i iskrenost tek mogu uočiti kad nas Duh Sveti odvede u pustinju gdje ćemo biti iskušani.

Jer, osoba ne može dokazati svoju iskrenu poslušnost ako nije nikad imala priliku za neposlušnost.

Bog je, npr. u **Pn Z 8:2** odveo svoj narod u pustinju kako bi ih ponizio i testirao te vidio hoće li ga doista poslušati:

"Sjećaj se svega puta kojim te Jahve, Bog tvoj, vodio po pustinji ovih četrdeset godina da te ponizi, iskuša i dozna što ti je u srcu: hoćeš li držati zapovijedi njegove ili nećeš"

John Wycliffe (poznati engleski teolog iz 14. stoljeća) jednom je rekao:

"Neka nitko ne misli za samog sebe da je svet ako nije iskušan, jer svetost i životna veličina imaju najviše kušnji. Što je brdo više, jači je i vjetar - tako isto što je viši život, jača je i kušnja neprijatelja."

Želim upozoriti da ćemo svi biti iskušani!

Sam Gospodin Isus je i to potvrdio kad je rekao Petru:

"Šimune, Šimune, pazi, sotona je dobio dopuštenje da vas može rešetati kao pšenicu, ali ja sam molio za te da tvoja vjera ne malakše." (Luka 22:31)

Isus nije molio da nekako izbjegne sotonske kušnje nego da ostane čvrst u vjeri. Nije molio da ih veže u njegovo ime, nego je rekao da je to nešto neizbježno.

Neki su prošli kušnje, a neki ih upravo sad prolaze. No, ako znamo da će testovi doći, uvijek moramo biti spremni na njih jer: *"naša osvjedočenja jedino su čvrsta ako mogu izdržati pod pritiscima."*

Ogromna je razlika između vjernika i učenika. Kao što sam već rekao, danas mnogi odlaze u crkve iščekujući stalne pobjede te zavezuju kušnje koje im Gospodin šalje da ih prokuša.

No, kad se nađu u pustinji Svetog Duha, žele pobjeći što prije i odustaju od kršćanstva ili nalaze crkve koje im lažno usađuju nade u konstantnu pobjedu. Osobno, u pobjedu vjerujem, ali ona ima svoj put koji pravi učenik ne može zaobići.

Zato, ako želimo slijediti Isusa, onda moramo slijediti i njegov put čiji je dio iskušenje.

Gospodin Isus se suočio s iskušenjima s kakvim nitko od nas nije.

U Mateju 4:1 čitamo: *"Tada Duh odvede Isusa u pustinju da ga napastvuje đavao."*

Đavao je pali anđeo. On je itekako stvaran i ne predstavlja nikakvu simboliku, kako ga mnogi teolozi danas žele predstaviti. Njegov je glavni cilj borba protiv svih onih koji slijede i slušaju Boga. Njegove kušnje jesu stvarne i uvijek teži i vuče nas tome da živimo njegovim, a ne Božjim životom.

Također, trebamo ozbiljno shvatiti i riječi apostola Pavla koje je uputio riječ ohrabrenja crkvi u Efezu rekavši:

"...naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovnika ovoga mračnog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima." (Efežanima 6:12)

Drugim riječima, đavao i zli duhovi stvarna su bića, a mi se nalazimo u stalnoj duhovnoj bitci protiv njih. Budući da ih ne možemo izbjeći, moramo se naučiti boriti protiv njih.

Iskušenje nam ukazuje da je Isus bio isto čovjek kao i mi, a kušnja mu je dala priliku da Bog potvrdi plan za njegovu službu.

Vidimo da nije bio kušan u hramu, ili tijekom svog krštenja, nego u pustinji, dok je bio umoran, sam, gladan i najranjiviji. Kao takvi smo i mi najčešće kušani. Ne dok smo odmorni, s crkvom, nahranjeni i hodamo iscijeljeni od emotivnih rana nego dok smo ranjeni, pod fizičkim, emocionalnim ili psihičkim stresom.

To mogu biti vremena osamljenosti, trenuci velikih životnih odluka ili nesigurnosti, ali kušnje mogu doći i kroz našu snagu ili ponos, o čemu ćemo kasnije i govoriti.

Za nas je važna spoznaja da imamo nadu i snagu nadjačati kušnje, što nam i potvrđuje činjenica da je Isus bio kušan ali ipak nije sagriješio! Nije odustao od poziva i plana koji je Bog Otac imao za njega.

Iako se više puta možemo osjećati prljavo nakon kušnje, trebamo znati da ona sama po sebi nije grijeh. Sagriješimo tek ako dopustimo kušnji da nas savladava i prestanemo slušati Boga.

Koliko samo puta hodamo potišteni i pod raznim osudama jer smo bili kušani? Ne smijemo dopustiti đavlu da nas paralizira i osuđuje, nego jednostavno prihvatiti činjenicu da ćemo biti kušani bez obzira htjeli mi to ili ne, te da iz svega izađemo kao pobjednici.

Da je Isus popustio kušnji i odustao od svoje misije, danas bismo bili izgubljeni.

Zato, kada kušnje bivaju jake ili kada pokušavate racionalizirati ili kalkulirati o grijehu, sjetite se da vjerojatno đavao želi zaustaviti Božju svrhu za vaš ili nečiji život. Tako, ne moramo se bojati kušnje, nego ostati čvrsti u našim osvjedočenjima.

Đavao je testirao Isusa u tri glavne ljudske potrebe: fizičke, emotivne i psihičke

Pisac **Hebrejima 4:15** nam kaže:

"Nemamo, naime, nekoga velikog svećenika koji se ne bi mogao suosjećati s našim slabostima, nego jednoga koji je iskusan u svemu (kao i mi) samo što nije sagriješio." (Vrtarić: "...nego iskušavanog u svemu poput nas – no bez ijednog grijeha.")

Grčka riječ za iskusan, tj. iskušavan je **peirazo**, a ukazuje na: **dokazati nešto ili nekoga na dobar ili loš način, probati, iskušati**. **Peirazo** je također povezana s riječju **peira**, što prevodimo s **iskustvo**. Zato **Peirazo** uključuje uvlačenje osobe u grijeh ili otkrivanje nečega što se nalazi u njoj – dobrog ili lošeg, slabosti ili snage.

Drugim riječima, naša će vjera biti kušana i vidjet će se što se doista nalazi u nama. Zato je apostol Jakov rekao:

"Smatrajte poptunom radošću, braćo moja, kad upadnete u razne kušnje, znajući da kušanje vaše vjere stvara postojanost!" (Jakov 1:2)

Mi se ne moramo bojati ili bježati od nje ili se smatrati prljavim kada ona dođe, nego jednostavno nadjačati i pobjediti.

"Nikakva kušnja veća od ljudske snage nije vas zadesila. Bog je vjeran i neće dopustiti da budete kušani preko vaših snaga, nego će vam zajedno s kušnjom dati sretan ishod, da je možete podnijeti." (1 Korinćanima 10:13)

1. **Prva je Isusova kušnja bila u području fizičkih potreba i želja**

"Tada mu pristupi napasnik i reče: Ako si zaista Sin Božji, naredi da ovo kamenje postane kruh. Isus odvrati: Pisano je: Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih." (4:3,4)

Nakon 40 dana posta Isus je ogladnio i oslabio, ali ipak nije upotrijebio svoju božansku moć kako bi zadovoljio prirodnu potrebu za hranom.

Vidite, u hrani, gladi i jelu nema ništa loše, ali je vrijeme bilo pogrešno jer se Isus u pustinji nalazio radi posta, a ne radi hrane. Isus se odrekao neograničene i samostalne božanske snage jer je htio iskusiti u potpunosti ljudsku stranu - i zato je odbio pretvoriti kamenje u kruh.

Isto tako možemo i mi biti kušani kako bismo zadovoljili naše savršeno normalne želje na krivi način ili u krivo vrijeme.

Nprimjer, ako uđemo u seksualne odnose prije braka ili ako krademo, lažemo i varamo kako bismo imali za svoje osnovne životne potrebe, onda Bogom dane želje zadovoljavamo na krivi način i u krivo vrijeme.

Mnoge potrebe su dobre i normalne, ali Bog želi da ih zadovoljimo na pravi način i u pravo vrijeme.

No, kako nadvladati te želje, tj. staviti ih u dobro vrijeme i ispuniti na dobar način?

Pogledajmo što je učinio Isus.

On se suprotstavio kušnji, ali ne samo zato što je naučio napamet stihove iz **Pn Z 8:3** koji kažu:

... "Ponižavao te i glađu morio, a onda te hranio manom, za koju nisi znao ni ti ni tvoji oci, da ti pokaže kako čovjek ne živi samo o kruhu, nego da čovjek živi o svemu što izlazi iz usta Jahvinih." nego je bio i poslušan Pismu.

Mnogi kažu da samo proklamiraš njegovu riječ kada dođe kušnja. Ja bih rekao da je to djelomična istina čija je druga polovica u vršenju onoga što proklamiraš.

Istina je da u **Efežanima 6:17** piše da je Božja riječ "mač" koji upotrebljavamo u duhovnom ratovanju. Zato je i dobro učiti napamet Pismo, ali još bolje je biti njemu poslušan.

Sotona je isto tako znao napamet Pismo i citirao ga, ali mu nije bio poslušan. Zato trebamo ujedno znati i vršiti Božju riječ kako bismo slijedili Božje, a ne sotonine želje.

2. **Druga je Isusova kušnja bila u području emotivnih potreba**

"Zatim ga đavao odvede u Sveti grad, postavi ga na vrh hrama i reče mu: "Ako si zaista sin Božji, baci se dolje, jer je pisano: "Naredit ću svojim anđelima za tebe da te nose na rukama, da ne bi gdje nogom udario o kamen. Isus mu reče: "Također je pisano: "Ne kušaj Gospodara, Boga svojega!" (Matej 4.5-7)

Hram je bio vjersko središte židovskog naroda i mjesto odakle su ljudi očekivali dolazak obećanog mesije. To je ustvari bio najviši objekt na tom području, Herod Veliki ga je obnovio kako bi zadobio židovsku naklonost.

Isus je tada imao emotivnu potrebu – sigurnost – da će Bog biti uz njega.

Tu nas najčešće đavao kuša, i to sumnjama u Božju prisutnost tijekom teških emotivnih trenutaka!

Tada ne smijemo manipulirati s Bogom, kao da je on neki nebeski mađioničar koji uvijek odgovara na svaki naš zahtjev motiviran vlastitom nesigurnošću. I tu najčešće padamo jer želimo da on dokaže svoju prisutnost, tj. vjernost.

Potom pokrećemo razne manipulativne molitve pa mu kažemo: "Ako mi daš tu osobu, onda me doista voliš." ili "Ako mi providiš posao, onda je to dokaz da si sa mnom." ili

"Ako mi ispuniš ovu želju, znat ću da si ti Bog" ili "Ako mi povратиš novac, onda ću te ja blagosloviti."

Počinjemo, dakle, emotivno manipulirati s osobom kojom se ne može manipulirati i krećemo na utrku koja je već unaprijed odlučena – Bog je pobjednik!

Onda molimo za razna čudesa i znakove kako bismo imali sigurnost Božjeg djelovanja. Sjetite se samo usporedbe o škrtom bogatašu i siromašnom Lazaru u **Luki 16:31** gdje je Isus rekao da ljudi koji ne vjeruju Bibliji neće ni vjerovati ako se netko digne iz mrtvih:

"Tada će mu Abraham: Ako zaista ne slušaju Mojsija i Proroka, neće vjerovati ni ako tko od mrtvih uskrsne."

Bog želi da živimo po vjeri, a ne prema mađioničarskim trikovima. Zato ne pokušavajmo manipulirati s Bogom tražeći znakove i čudesa.

Koliko ga samo puta kušamo i tražimo vidljivo, a on je ustvari rekao da znakove i čudesa *"traži samo preljubnički naraštaj"*.

Jedna od bitnih stvari - i đavao je upotrijebio upravo Pismo kako bi pokušao navući Isusa na grijeh!

Isus je đavlu odgovorio citirajući mu iz **Pn Z 6:16**:

"Ne iskušavajte Jahvu, Boga svoga, kao što ste ga iskušavali kod Mase."

Ponekad nam prijatelji ili suradnici mogu predstaviti atraktivne ili osvjedočavajuće razloge zašto bismo trebali učiniti nešto za što znamo da nije u redu. Čak nam mogu naći i biblijske stihove koji izgledaju kao da podržavaju njihova stajališta.

Zato trebamo znati Bibliju, proučavati je, posebno kontekste stihova koje čitamo kako bismo razumjeli Božje životne principe, kako bismo znali što on želi od nas. Samo ako shvatimo što cijela Biblija govori, bit ćemo u mogućnosti prepoznati pogrešna tumačenja, vađena iz konteksta i iskrivljena.

Pazite na takve kušnje. Nemojte dopustiti ponosu i svojoj nesigurnosti manipulaciju! Oduprite se tim đavolskim emotivnim prijevarama čvrsto znajući da je vaš identitet utemeljen na vjeri i poslušnosti Bibliji, a ne na osjećajima, znacima ili kakvim čudesima.

3. Isusova kušnja je bila na području psihičkih potreba

"Ponovo ga odvede đavao na goru vrlo visoku te mu pokaza sva kraljevstva ovoga svijeta i njihovu raskoš, pa mu reče: "Sve ću ti ovo dati ako padneš ničice te mi se pokloniš." Nato mu Isus reče: "Odstupi sotono, jer je pisano: Gospodaru, Bogu svojemu, klanjaj se i njemu jedinom služi" (Matej 4:8,10)

Đavao ga je kušao i u psihičkim potrebama: vlasti, značaju i dostignućima. Ponudio mu je čitav svijet ako bi mu se Isus poklonio i njega štovao.

No, ima li đavao silu da preda kraljevstva svijeta? Ili pak Bog, stvoritelj cijelog svijeta, ima kontrolu nad svim?

Đavao laže o svojoj snazi i mogućnostima, a ono što nudi utemeljeno je samo na njegovoj privremenoj kontroli na Zemlji zbog ljudske grešnosti.

Isusova je kušnja bila da preuzme političku vlast ondašnjeg svijeta, bez da dovrši svoj plan spasenja svijeta od grijeha. Đavao je pokušao iskriviti Isusovu sliku fokusirajući ga na svjetovnu silu, a ne na Božji plan.

Koliko je samo kršćana koji na tom području padaju. Području materijalizma i sile. Samo trče da imaju što više i teže za pozicijama vlasti i snage, misleći da će time nešto postići.

Ustvari, to su ljudi koji uvijek žele brze odgovore ili rješenja od Boga, bez prolijevanja krvi pa vrše kompromise sa svijetom, jer ne mogu čekati na vječne vrijednosti. Ne žele trajne vrijednosti.

Odgovor je ponovno u Pismu. **Pn Z 6:13**

"Boj se Jahve Boga svoga; njemu iskazuj štovanje; njegovim imenom polaži prisegu."

Mudri Salomon, nakon svih užitaka i materijalnog bogatstva koje je posjedovao, na kraju svog života u knjizi Propovjednika izjavljuje:

"Čujmo svemu završnu riječ: "Boj se Boga, izvršuj njegove zapovijedi, jer – to je sav čovjek." Jer će sva skrivena djela, bilo dobra ili zla, Bog izvesti na sud."

(Propovjednik 12:13)

Ako budemo postojani i odbacimo kušnje u našim fizičkim, emotivnim i psihičkim potrebama, te ih u snazi Svetog Duha stavimo na pravo mjesto i vrijeme, djelujući na pravilan način - onda i dobijamo božansku pomoć, bivamo blagoslovljeni, a đavao nas napušta.

"Tada ga ostavi đavao, a pristupiše anđeli te mu služili." (Matej 4:11)

"Blago čovjeku koji odolijeva kušnji jer će, kad se pokaže prokušanim, primiti vijenac – život koji je Bog obećao onima koji ga ljube!" (Jakov 1:12)

Božji vijenac života i časti nije zemaljski, nego nagrada vječnog života – živjeti s Bogom zauvijek. Što znači ljubiti ga i ostati vjeran pod pritiscima i kušnjama.

Na kojim ste područjima, tj. potrebama popustili te pali u kušnji?

Je li to neka fizička potreba koju činite na krivi način ili u krivo vrijeme, emotivna potreba za sigurnošću, pa stvari uzimate u svoje ruke i manipulirate s Bogom. Možda želite nekoga imati kako bi ispunio onu prazninu koju samo Bog može ispuniti, ili je to trčanje za materijalizmom, pozicijama i dokazivanjima. Na kraju krajeva, kome se dokazujete – čovjeku ili Bogu?

Završio bih riječima brata Leonarda Ravenhilla, koje se nalaze na njegovu grobu u gradu Lindale, u SAD-u: *"Vrijedi li ono što činite Kristove smrti? Ako ne, onda se*

oduprite đavlu *"pa će on pobjeći od vas"*, te izađite iz pustinje Svetog Duha kao pobjednici prokušane vjere. Onda će Bog učiniti ono što je u vašoj snazi nemoguće.

Isus nije tražio znakove i čudesa, snagu i poziciju, ali ipak kada je bio prokušan i slomljen u pustinji te naviknut da ovisi o Riječi i Ocu Nebeskom, činio je ono što je i trebao činiti. Onda će se i kroz vas očitovati Božje Kraljevstvo – jer niste išli prečicom ili izbjegli pustinju Svetog Duha.

"Isus je obilazio po svoj Galileji učeći u tamošnjim sinagogama, propovijedajući Radosnu vijest o Kraljevstvu te ozdravljajući svaku vrstu bolesti i nemoći u narodu. Tada se pronese glas o njemu po svoj Siriji, pa su dovodili k njemu sve koje je mučila kakva nevolja, razne bolesnike i patnike, opsjednute, mjesečare i uzete, a on ih je ozdravljao. I za njim krene veliko mnoštvo naroda iz Galileje i Dekapolis, iz Jeruzalema i Judeje i s one strane Jordana." (Matej 4:23,25)